

Porkkanoiden kertomaa

Nyt pääsemme syksyiseen puutarhaan. Sen kasvimaalla kasvoivat pirteät porkkanat. Ne paistattelivat päivää ja ottivat vastaan aurinkoa vihreillä lehvillään ja saivat välillä sadetta tai vettä puutarhurin kastelukannusta muhevaan multaa, missä oranssit porkkanat kasvoivat.

Niiden vieressä kasvoi rehevä raparperi. Raparperi kasvatti muhkeaa pinkin- violetta vartta yhä paksummaksi ja lehvää yhä suuremmaksi. Porkkanoita alkoi harmittaa: Miksi meillä on näin pienet surkeat lehvät ja raparperilla niin suuret ja mahtavat? Ja miksi me olemme näin surkean oransseja ja pieniä ja raparperit niin hienon värikkäitä?

Puutarhuri kuuli porkkanoiden jupinan. Hän sanoi niille: Odottakaa, teistä tulee maukkaita, meheviä ja teistä tykätään sellaisina kun olette.

Pian puutarhaan tuli lapsijoukko. Heillä oli nälkä ja puutarhuri antoi heille luvan ottaa puutarhassa syötävää. Lapset miettivät, mitä ottaisivat. He näkivät ensimmäisenä raparperit: Ei me raparperia haluta. Siitä tarvitsisi tehdä piirakkaa tai kiisseliä ja se tarvitsisi sokeria. Mutta nuo porkkanat! Niitä me voimme syödä. Huuhdomme mullat vain hanan alla vedellä. Porkkanat ovat herkullisia! Ja niin porkkanoista tykättiin paljon ja ne pääsivät lasten nälkäisiin suihin.

” Taivaan Isä. Minä olen ihme. Suuri ihme, ja kiitä Sinua siitä! ” psalmi 139 mukailten

